

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 364/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Majerníkom, Werferova 1, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 CoP 65/2018 z 23. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 a práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu súkromného

a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 CoP 65/2018 z 23. apríla 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

2. Ústavná sťažnosť smeruje proti uzneseniu krajského súdu, ktorý zmenil uznesenie Okresného súdu Michalovce sp. zn. 23 P 29/2018 z 15. februára 2018 tak, že návrh sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a dočasne zveril mal. [REDAKOVANÉ] do právoplatného skončenia konania vo veci samej do striedavej starostlivosti rodičov s tým, že každý párný kalendárny týždeň bude maloletý v starostlivosti sťažovateľky a každý nepárny kalendárny týždeň v starostlivosti otca s termínom odovzdania maloletého dieťaťa každým z rodičov v posledný deň ich osobnej starostlivosti o 18.00 h pred bytom toho z rodičov, u ktorého osobná starostlivosť končí.

Podľa napadnutého uznesenia krajského súdu každý z rodičov je povinný v stanovenom čase odovzdať maloletého do osobnej starostlivosti druhého rodiča s jeho osobnými vecami a riadne ho pripraviť.

Zároveň uznesenie krajského súdu ukladá rodičom povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu na Referáte poradensko-psychologických služieb Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach po dobu štyroch mesiacov.

3. Sťažovateľka sa nestotožnila so závermi krajského súdu a v ústavnej sťažnosti uviedla, že krajský súd sa nedostatočne a nepresvedčivo vysporiadal s jej argumentáciou až do takej miery, že napadnuté uznesenie je ústavne neakceptovateľné, vykazuje vysoký stupeň arbitrárnosti, čo má za následok porušenie jej označených základných práv.

V ústavnej sťažnosti sťažovateľka poukazovala predovšetkým na vykonané dokazovanie, ktoré bolo podľa jej názoru zo strany krajského súdu nedostatočné a súčasne aj nesprávne vyhodnotené. Sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla:

„Je zarážajúce, že zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti je výsledkom rozhodnutia, ktorému nepredchádzalo žiadne dokazovanie, či skúmanie splnenia podmienok na zverenie konkrétneho dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti. Za priam škandalózne si dovoľím označiť napadnuté rozhodnutie porušovateľa, ktorý za stavu, kedy sú reálne dané dôvodné obavy o život a zdravie maloletého dieťaťa, vyplývajúce

z konkrétneho správania otca, bez akýchkoľvek dôslednejších úvah o vhodnosti takejto úpravy styku vydal tak závažné rozhodnutie. Nehovoriac už o tom, že tento závažný zásah, akým nariadenie striedavej osobnej starostlivosti bezpochyby je, nie je výsledkom konania vo veci samej, ale konania o nariadení neodkladného opatrenia. Som presvedčená, že porušovateľ rozhodol nezákonne, v rozpore so základnými ústavnými princípmi a bez splnenia požiadaviek kladených na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. ...

V tejto súvislosti si dovoľm vytknúť porušovateľovi pochybenie aj v tom smere, že nijako neskúmal, či je záujem otca o osobnú starostlivosť o maloletého skutočný a úprimný, alebo iba predstieraný. Jedná sa, samozrejme, o otázku, na ktorú zvykne poskytnúť jednoznačnú odpoveď najmä znalecké dokazovanie - o to závažnejšia je preto postup porušovateľa, ktorý sa zjavne zamerlal viac na údajnú potrebu rešpektovania práva dieťaťa na styk s oboma rodičmi (ktorému korešponduje právo otca na styk s maloletým), než na skúmanie toho, či v danom prípade a za daných okolností skutočne je v najlepšom záujme dieťaťa nastolenie striedavej osobnej starostlivosti.“

4. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka na podporu svojej argumentácie citovala vybranú právnu úpravu a judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa predovšetkým obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Napokon sťažovateľka namietala aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu:

„Vo svetle vyššie uvádzaných právne záväzných nálezov ústavného súdu preto považujem odôvodnenie napadnutého rozhodnutia za nedostatočné, nakoľko porušovateľ sa v nich nevysporiadal s relevantnými námietkami účastníka konania, hoci tieto mali význam pre rozhodnutie vo veci. Nebolo rešpektované množstvo mnou uvádzaných skutočností, na ktoré som poukazovala v samotnom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ako aj v priebehu konania o odvolaní podanom otcom.“

6. V petite sťažnosti sťažovateľka žiadala vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa ústavy a dohovoru uznesením

krajského súdu, zrušil napadnuté uznesenie, vec vrátil na nové konanie, priznal sťažovateľke primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

7. Výšku primeraného zadost'učinenia sťažovateľka žiadnym spôsobom nezdôvodnila.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

9. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ustanovenie čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd zakotvuje obsahovo identické základné právo.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podstatu podanej sťažnosti tvorí nesúhlas sťažovateľky s vyhodnotením skutkového stavu zo strany krajského súdu, pričom sťažovateľka je presvedčená, že pri správnom vyhodnutí dôkazov (predovšetkým vyjadrení účastníkov k veci) by krajský súd dospel k inému záveru a vo svojom výroku by nerozhodol o striedavej osobnej starostlivosti rodičov o maloletého syna. Sťažovateľka taktiež namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu.

13. Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu viacerých sťažovateľkou označených základných práv v prvom rade skúmal, či napadnuté uznesenie nie je neodôvodnené alebo arbitrárne v takom rozsahu, že by to malo za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Námietky sťažovateľky, ktoré uplatnila v podanej ústavnej sťažnosti, sa v podstatnej miere zhodujú s jej argumentáciou prednesenou pred všeobecnými súdmi. Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia pomerne rozsiahlo opísal písomné podania sťažovateľky a otca, ktorých obsah si vzájomne odporuje. Rovnako badať rozpory medzi predloženými listinnými dôkazmi účastníkmi konania, najmä prepismi SMS správ, či informáciami týkajúcimi sa fyzických či verbálnych útokov.

Krajský súd sa so skutkovým stavom (v odôvodnení uznesenia podrobne opísaným) vysporiadal takto:

„Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 65 a § 66 CMP a dospel k záveru, že v danom prípade nebola splnená zákonná podmienka pre nariadenie neodkladného opatrenia v súlade s návrhom matky, pretože nebola osvedčená naliehavosť bezodkladnej úpravy pomerov účastníkov konania rešpektujúc najlepší záujem maloletého dieťaťa. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že vo veciach starostlivosti súdu o maloleté dieťa je nutné použiť takú interpretáciu účelu neodkladného opatrenia v súlade s čl. 32 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, výsledkom ktorého nemôže byť minimálna miera ochrany základných práv ako určitého štandardu, teda neodkladné opatrenie musí byť použité s ohľadom na charakter a význam ním chráneného záujmu, ktorým je umožniť rodičovi s dieťaťom pravidelný a čo najširší kontakt, pretože je to práve množstvo času, v ktorom je možno realizovať i neverbálne výchovné pôsobenie rodiča, tzv. výchovu prítomnosťou či príkladom, ktorá je, ako je všeobecne známe, tou najúčinnnejšou výchovnou metódou. Akákoľvek deformácia vzťahu rodiča a dieťaťa je v dôsledku odcudzenia v neskoršej dobe len ťažko napravitelná. Rodičovské práva a povinnosti sú budované na základe rovnoprávneho postavenia otca a matky pri ich výchove, pričom je v záujme dieťaťa, aby mu nebolo odňaté právo mať zabezpečený pravidelný osobný kontakt s oboma rodičmi. Ani jednému z rodičov nepatrí právo obmedzovať pri starostlivosti o dieťa druhého rodiča. Neodkladným opatrením je potrebné upravovať len tie pomery, resp. práva a povinnosti, kde reálne existuje ich ohrozenie. Z uvedeného dôvodu odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP tak, že návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, pretože z obsahu spisu nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu bezodkladnej úpravy pomerov účastníkov v zmysle návrhu matky, pretože matka listinnými dôkazmi neosvedčila skutočnosti o bezodkladnej úprave pomerov účastníkov konania v súlade s jej návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, pretože z listinných dôkazov predložených matkou nevyplýva priame ohrozenie maloletého dieťaťa...“

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových okolností súdom prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o neodkladnom opatrení dospel k záveru, že zverenie [REDACTED]

do výlučnej osobnej starostlivosti matky by bolo výrazom ústupku ničím neodôvodneného návrhu matky, resp. dôvodmi, ktoré nemajú vo vzťahu k výchove dieťaťa relevanciu, blokuje snahu otca o uzavretie dohody rodičov a postoj matky spočívajúci v dôvode, že v rozpore so Zákonom o rodine rozhoduje sama, bez súhlasu druhého rodiča (otca) o podstatných veciach týkajúcich sa dieťaťa, súd nemôže na tomto diametrálne odlišnom postoji matky založiť rozhodnutie, ktorým návrhu otca na zverenie dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti rodičov nevyhoví (nález Ústavného súdu ČR z 23.2.2010 sp. zn. III.ÚS 1206/09). Odvolací súd je toho presvedčenia, že v tomto prípade boli kumulatívne splnené hmotnoprávne podmienky pre zverenie [REDAKOVANÉ] do striedavej osobnej starostlivosti rodičov neodkladným opatrením, pretože obidvaja rodičia sú spôsobilí dieťa vychovávať, a takto bude rešpektované právo dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obom rodičom a budú lepšie zaistené jeho potreby tým, že rodičia budú mať rovnocenný výchovný priestor participovať na fyzickom a psychickom vývine dieťaťa a zároveň bude rešpektované jeho právo na pravidelný, rovnocenný a rovnoprávny osobný styk s oboma rodičmi. Nespornou skutočnosťou v tomto prípade je, že otec je dlhodobo vylúčený z akéhokoľvek kontaktu so svojim maloletým dieťaťom napriek tomu, že doposiaľ neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by otca zo starostlivosti o maloleté dieťa vylučovali. Samotné nezhody rodičov vzniknuté z ich manželského vzťahu a jeho následného rozpadu nemôžu byť dôvodom pre obmedzovanie rodičovských práv ktoréhokoľvek z rodičov a zároveň zásahu do práva dieťaťa na starostlivosť obidvoch rodičov.“

15. Ústavný súd pri posudzovaní namietanej ústavnej nekonformnosti napadnutého uznesenia krajského súdu s poukazom na svoju ustálenú judikatúru predovšetkým konštatuje, že pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprináleží hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (II. ÚS 1/95). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany

ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

16. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v podstate požaduje revíziu uznesenia krajského súdu, ktorým sa v rozpore s jej názorom zmenilo rozhodnutie prvostupňového okresného súdu. Sťažovateľka sa v podstate sťažnosti zamerala na hodnotenie dôkazov, ktoré napokon sama interpretovala inak ako krajský súd.

17. V intenciách uvedenej stabilizovanej judikatúry ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy, tak ako to požaduje sťažovateľka vo svojej sťažnosti. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s už uvedenými úlohami ústavného súdu, ale popieral by základnú zásadu bezprostrednosti súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady pre zistenie materiálnej pravdy.

18. Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom objasnil skutkový základ veci a aplikáciu právnej úpravy neodkladného opatrenia, ktorá nie je v rozpore s jej zmyslom a účelom. Okolnosť, že sťažovateľka má odlišný názor, nezakladá porušenie označených základných práv a slobôd. Ústavný súd preto nemá dôvod zasahovať do záverov krajského súdu. Ústavný súd k tomu ďalej poznamenáva, že základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou a dohovorom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

19. Ústavný súd neprisvedčuje ani námietke sťažovateľky týkajúcej sa nedostatočného zdôvodnenia napadnutého uznesenia, ústavný súd k tomu uvádza, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky

nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní.

20. Sťažovateľka okrem porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietala aj porušenie ďalších základných práv podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 dohovoru, avšak vždy na základe rovnakých skutočností, z akých vychádzala pri svojich námietkach o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže namietaným porušením základných práv podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 dohovoru sťažovateľka sleduje ten istý účel, bez bližšieho špecifického odôvodnenia v čom vidí porušenie práve týchto základných práv, ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že nie je nevyhnutné osobitne sa zaoberať touto časťou sťažnosti, pretože závery prijaté v časti sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa v celom rozsahu vzťahujú aj na záver vo vzťahu k ďalším označeným právam. Sťažovateľkou označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené nebolo a v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu ďalších sťažovateľkou označených práv (mutatis mutandis IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/07, III. ÚS 70/08).

21. Napokon ústavnému súdu neušla ani skutočnosť, že sťažovateľka v texte sťažnosti označila aj ďalšie základné práva, konkrétne právo na ochranu manželstva, rodičovstva a rodiny podľa čl. 41 ods. 1 ústavy, právo na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a ďalšie práva na ochranu dieťaťa garantované čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, ktoré podľa jej názoru mali byť porušené, avšak uvedené základné práva v petite sťažnosti neuviedla a ani ich

porušenie nezdôvodnila. Ústavný súd preto konštatuje, že aj vo vzťahu k týmto právam platí už uvedené (bod 20 uznesenia).

22. Nad rámec uvedeného vo vzťahu k právam garantovaných Dohovorom o právach dieťaťa ústavný súd uvádza, že obsahom pozitívneho záväzku štátu vo vzťahu k právam a slobodám občana je povinnosť podniknúť opatrenia na ochranu práv, ktoré v ústave priznal občanovi, ale súčasťou pozitívneho záväzku nie je povinnosť dosiahnuť výsledok, ktorý občan žiada od štátu (II. ÚS 8/96, I. ÚS 4/02). Ústavný súd z už opísaných dôvodov nemohol dospieť k záveru, že krajský súd sťažovateľke napadnutým uznesením neposkytol tú ochranu, ktorú z dôvodu existencie pozitívneho záväzku štátu jej mal ako matke maloletých detí poskytnúť. Právna úprava styku rodičov s ich maloletými deťmi nevedie podľa už vysloveného právneho názoru ústavného súdu (PL. ÚS 26/05) k obmedzeniu práv rodičov, ale práve naopak, práve prostredníctvom tejto úpravy sa prispieva k ich garancii.

23. V závere ústavný súd pripomína, že neodkladné opatrenie podľa Civilného sporového poriadku je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodovať v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov. Navyše, Civilný sporový poriadok umožňuje v prípade zmeny pomerov jednak zrušiť z tohto dôvodu už nariadené neodkladné opatrenie alebo, naopak, napriek skoršiemu zamietnutiu návrhu na jeho vydanie dovoľuje ho v prípade zmeny skutkových okolností významných pre rozhodnutie vydať, pretože takéto skoršie právoplatné rozhodnutie nezakladá prekážku rozhodnutej veci (§ 329 ods. 3 Civilného sporového poriadku). Nie je teda vylúčené, aby sťažovateľka znova požiadala o vydanie neodkladného opatrenia v prípade zmeny skutkových okolností významných pre rozhodnutie.

24. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec

dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že súd nezistil žiadne ústavnoprávne vady napadnutého uznesenia krajského súdu, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

26. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2018